

ÜMRANİYE'NİN PİRO'SU --

ERCAN POLAT

Dersim... isyan diyince Dersim; Dersim derince isyan gelir aklı... İsyanda haykırılan özgürlük ve bağımsızlık düpleri...

Dersim, Dersim olalı isyansız kalmadı Kürdistan isyan ateşi Kürdistan dağlarında, köylerinde yandı, yakıldı, hardandı kurtuluş kavgası...

Yığıtlıkse "Dersim'e Seter olur, zafer olmaz" diyen Seyit Rıza'ların ayak izlerine basarak adımlıyordu kurtuluş yolunu. Her gideninde adımlarını büyüterek giden ki, peşi sıra geyaldılar onbinler...

Yüzyıllar boyu gün yüzü görmedi Dersim. Munzur aktıkça aktı, kızıla kesti halkın kanıyla. Kanı akıtar. asılığı ve hırslığı Munzur nehrinden, başeğmezliği geçit vermez dağlardan aktır.

"Ercan diyince ilk aklıma gelen Dersim dağısı gibi asi, dik başlı hali Cankarın. Gözümün önünde. Asurlular'dan kalma Ferağ Kalesi ve orada dikilen abideler gibi yalın. Başı dik. Dersim sevdelisi bir yürek. Sohbetlerde Bizim Ferağ kalemiz var. Hıran Annudu. nam salmıştı...!" deyip gelir aklı.

Ercan POLAT'ımız da bu topraklardan beslenip de boy veren yoldaşımızdır.

"Dersim'liydi, toprağın, kültürüne bağlı özrinden kıka-mudığı popusundan ve özellikle Ayaklanmaya önderlik yapan 70'lik Seyit Rıza'yı dilinden düptürmüyordu. Her fırsatta onu anıyordu. Nasıl savattığını ve nasıl şehit düştüğünü söyleyen gözlemlerini iyi

partiyeydi. Gözlerinde hem kin, hemde mutluluk yansiyordu. Dersim'in dağlarını, münzuru, Ali Boğuzunu Kutu Deresini tutku derecesinde seviyordu."

1974 yılında, Dersim'in Muzeyirt İlçesi Davkent Beldesi'ne bağlı, bugünkü adı Ataçınar olan Feraç Köyünde doğdu. Alevi ve Kürt bir Ailenin 12 çocuğundan biridir.

Aile çevresi geçmiştin bu yarı devrimlerle iç içedir. Dersim'de yaşanan baskı, zulüm --vb. nedenlerle 90'lı yıllarda ailece göç ederler İstanbul'a, küçük çetmelere yerleşirler, Her ne kadar göç etmiş olsalarda, köyle olan bağlarını kopurmuşlardır, Yoksul bir aile olmalarına rağmen, lise yıllarına kadar okur. Bir yandan da ailesinin geçimine katkıda bulunur, küçük yuvtan itibaren konfeksiyonlarda çalışır.

Doğduğu topraklardan kilometrelerce uzaklarda, dejenereyonun giderek boyutlandığı koşullarda, on yıllardır uygulanan asimilasyon politikalarının rağmen dilini kültürünü, kimliğini korumuş, değerlerine sahip çıkmıştır. Adaletli olmayı, haksızlığa karşı olmayı ve onuruna sahip çıkmayı bilir. Küçük yaşlarda başlayan devrim çileğe sempatisini hiç kaybetmez.

94 yılında askere gider "Aklin, mantığın bittiyi" koşullarda, o, yine kimliğini korumasını bilir. Devrimcilere sempatisi, askerliğini yaptıktan sonra 95 yılında Cep belileriyle kurduğu ilişkilerle örgütlü başka d'önüşür.

O artık dağlardan atıp, yuvtasını bulan bir nehirdir. Örgütlü ilişkileri bu yıl içerisinde gidip geldi

1-^{inci} Halkevin'de tanıştığı Umut GEDİK'le buluşur. Umut ise bu yıllarda liseliden devrimciliğe adım atmış, mücadelesini sürdürmektedir.

Ercan'la Umut'un aynı mahallede buluşmanın yoldaşıları, ilerleyen aylarda mücadelesini farklı bir alanında silahlı bir grubun savapçuları olarak sürer. Umut'un komutanlığında mücadelesini illegal alanda halkın adaletinin uygulayıcısından biridir artık.

Gün gelip hapishanelerde yoklukları kutlatıp işkencelerden geçirilince, o, Sorumluluk bilinciyle hesap sormanın, halkın adaletini uygulamanın yollarını arayacaktır.

1996 yılı Mayıs'ında Cem BOYNER'e yönelik biletin hazırlığı işersindeyken Komutanı Umut GEDİK ve iki yoldaşıyla birlikte tutuklu düşer İstanbul'da. Şubede geçirilen işkenceli günlerin ardından önce bir hafta metris hapishanesinde tutulur, daha sonra Eskişehir tabutluğuna götürülerek hücrelere atılırlar. Oligarşinin Eskişehir tabutluğunu açarak hücre saldırısını tekrar gündeme getirdiği gündür.

Dışarıda başlattığı mücadelesi kısı sursede, artık tutukluk yufanını başlamıştır. O'nun için. Mücadele artık tutukluk cephesinde devam edecektir.

20 Mayıs '96 günü buluşmanın genel Ö. Orucu direniş sürecince Eskişehir Tabutluğunda Açlık Grevleriyle yerini alır. Burada toparlayıcılık yönüyle direnişi Örgütle yenilerden olur. Yine aynı dönemde tutuklanan ve 2. Ö. Orucu ekibi şehitlerimizden Sedat KARAKURT ve 5. Ö. Orucu ekibi şehitlerimizden Zeliha Ertürk'de buradadır. Direnişte Birlikte yer aldılar.

Eskişehir Tabutluğu, Onların direnişleriyle bul-

eğmezliğiyle tabutluk olmaktan çıkmış, bir direniş mevsimine dönüşmüştür. Açlıkta açlık, cana can denilerek devrimci kılıfına, kılıfına, onuru, idareye sahip çıkmıştır.

12 şehit ve onlarca gazıyla kazanılan Ö. Orucu direnişleriyle birlikte Eskişehir Tabutluğu kapatılır. Erhan POLAT, yoldaşlarıyla birlikte direnişin bir kazanımı olarak Ümraniye Hapishane sine sevk edilir.

Tutukluluk yaşamının ilk döneminde yaşadığı bu zorlu günlerde. Onurla başı dik gitmanın gururu ve yoldaşlarıyla bir arada olmanın mutluluğunu yaşar. Mecitlerin hanırlarıyla, canlarıyla Özgürlükleri "Özgür Vatan" Ümraniye, yeni bir direniş mevsimidir onun için.

Dışarıda geçirdiği kısa mücadeleye sürerinde çok bir şey yapmadan yitirilip tutuklu düşmenin kırıklığını yaşar. Ama bu durum uzun sürmez, O dönem içinde alır.

Eskişehir Tabutluğu Sublinsi sürerle geçirdiği bir kaçırlık dönem, Asiligi ve hırçılığından bir şey kaybetmediği gibi, Ötekini bileyip okuyucu olgunlaşmasını sağlamıştır.

Bir Yoldaşımız;

"Erhan'ın ilk başta göze yarıyan özelliği olgunluğuyla. Yaşı kaçtı şuan tam hatırlamıyorum ama illikilerindeki düzen ve ağır baskıya öne çıkardı. Saygılı, sözünü dinleten, sözünü dinlenen, neede nasıl davranmasını gerektiğini bilen biridir. Bu benim aklımda kalan öne çıkan ilk özelliği idi" diyerek özetler. Erhanımızın bu yanını.

Ümraniye'ye gelişinin ardından uzun bir dönem 5 Ekim 2000 tarihinde şehit düğün yoldaşımız Hüsamettin CİNER'le aynı eğitim grubunda yer alır. Ercan'da Hüsamettin'in yeni ayıdır, Hüsamettin'den çok şey öğrenmiş, O'na karşı özel bir sevgi ve bağlılık duyar. Yıprantıda örnek aldığı yoldaşlarımızdandır.

Ümraniye'de görevli görev ve sorumluluklarıdır. Anma ve kutlama faaliyetlerinde koro da bağlama çalar, halk oyunları da yer alır. Bu Kültür-Sanat faaliyetleri içinde koro gelişiminin sorumluluğunu üstlenir. Anmalarda, kutlama ve eğlence programlarında söylenecek türküler, marş ve Okunacak şiirleri hazırlar.

Ümraniye'ye ilk geldiği günlerden itibaren başladığı bu faaliyetlerde zamanla kendini geliştirir. Kendisini geliştirdiği gibi, koro da enstürman çalan türküler, marş söyleyen yoldaşlarının önemini alır. Onları geliştirir, emek harcar yetkendir.

" Koro faaliyetlerine katılmadan önce de aru sıra bağlamayı alır, çalardım kendi kendime. Daha önce bir süre kursu gitmiş, öğrenmişim. Koro faaliyetlerine katılmadan önce de yine konferans salonunda bağlama çalıyordum. Kendi kendime. Piroda Rıza Abiyle bir program hazırlığı yapıyordu. O sırada buna fark ettirmeden beni izleyip, dinlemiş. Ben çalmaya devam ederken O arada yarıma gelip bağlama üzerine sohbet etti. Ne zaman, Nual Öğrendin vs... Normal, yeni geldiğinde her hangi bir arkadaşla yaptığım bir sohbet gibiydi. Sonra bir seyahatten gitti, işimize bakmaya devam ettik.

Aradan ne kadar süre geçti hatırlamıyorum. ama bir gün koridordaki bir arkadaş benimde koro çalmasına çağrıldığımı, bağlamamı alıp gelme mi söyledi. Ercan Abi istemiş. Şüpheliydim. Hiç düşünmediğim bir şeydi o ana kadar. Gittim tabii. Ne olduysa o ilk koro çalmasında oldu zaten.

Artık koroda beraber çalıyorduk. O, Rıza Abi ve ben. Ercan Abi gitar çalmayıda öğrenmişti O'den önce koroda genelde gitar çalmaya başlamış, bazı parçalarıda bağlamada bize çelik ediyordu.

Ben genelde kurstan kulma alışkanlıkla klavisik bağlamı çalıyorlardım. Bundan dolayıda koroda ayak uydurmadı zorlanıyordum.

Kendistenden beni ayrıca çalıtırmasını istediğim zamanlarda bazen gösterir, çalırdık. Bazen de tatlı sert kızın "Hep göster hep göster olmaz birazda kendi kendine çal" derdi. Ve ben böylelikle koroda bağlamı çalmaya, kendisine ve arkadaşlarına ayak uydurmayı başladım. O hep öğretendi, yol gösterendi. Sade ve gösterişsiz çalardı. Ama programa renk katmaya çalır, çalıtıyı arttırarak şekilde çalır türkü-marşları söyletken grup olarak farklılıklar dener. hep en güzelini yukarıyı çalırdı.

Yine 5. ekip Şehitlerimizden Zeliha ERTÜRK de koruya kazandırıldı. Ercan Abi Zeliha'nın koro deyimiyile O "bet" jesine rağmen O'nu koruya almış, emek harçuyarak koruya kazandırmıştı. "

Koro faaliyetleri denince Ercan Ercan denince koro faaliyetleri gelir aklı. Bütünleştirmiştir bu göreviyle.

"Ben burada çok az olmakla beraber, daha çok halk oyunlarında beraber oldum. Kendi sorumlu olduğu çalışmalarında disiplini elden bırakmıyordu. Heri bazen "Gekilmez duyur" düşüncesine kapılıyordunuz ama, O işin eniyi şekilde yapmaya çalışıyordu. Ama mesela sorumluluğu altında olmadığı (mesela Halk oyunu) çalışmalarında Neşe kaynağıydı. Çok ciddi ve tam tenisi çok neteli olabiliyordu."

Ercan program sırasında çekilen toplu kutyevde Karagor oynamayı çok sever. Rıza POYRAZ lalay buranı ve Karagoru iyi oynadığından, Ercan yerini Onu biraktı davulu eline alır çalar. Rıza POYRAZ'da halayın buranı çeker. Karadiki sıkı birliktelikleri buradada kendini gösterir, iyi bir ikili oluşturur.

Çok çabuk öğrenme ve kavrama yeteneğine sahip olup, O'na bu ve diğer sorumluluklarındaki kolaylık sağlar. İşlerini hızlı, pratik halleder.

Sorumluluğunu taşıdığı çalışmalarda Sakin ve Olgun tavrıyla, yerine göre tatlı-sert gıktırlarıyla genç-yaşlı herkesi etkiler. Olgunluğu ve disiplini elden bırakılmamasıyla sözü dinlenir, Yoldaşlarının saygınlığını korur.

Sadecce koro faaliyetlerindeki eğitimliği, yöneticiliğiyle değildir örnek olup. Olgunluğunun yanı sıra Öne çıkaran bir yanıda emekçiliğidir. Gerek günlük yaşamın dışında, gerekse sorumluluğunu taşıdığı işlerde emekçiliğiyle gözre çıkar.

"Aklımda kalan diğer bir yanı, emekçiliğidir Ercanın. Bilirdin, yaptığı işlerin lufını çok edenlerde olur. Ercan genelde sersiz-sakin bir halde işine bakantardandı. Bazen mutfakta patates soymakta ya da dağ gibi

bulduğın içinde lebellemette. Bazen koro çalması için arkadaşları toptumuktu, yada narazında Zıtop, dergi Oku-
rken çalması için hazırlık yaparken görülmekteydi.

Öyle çok boş vakti olmuyordu, Okunu da en iyi şekilde değerlendirilmeye çalışırdı."

Bir diğer özelliği disiplini ve örgütleyiciliğidir.
Ercan'ın.

"İyi bir örgütleyiciydi. Sorumlu olduğu grup ve çalışmalarda disiplini elden bırakmazdı. Sorumluluğunun bilincindeydi, işinin takipçisiydi. Koşuş koşuş doludur, tek tek arkadaşları arardı. Büyük muzoreti olmadıkça hemen tüm arkadaşları çalışmayı katmak için herşeyi yapardı."

"İlk B-2'de beraber kaldık. Bir çok yönü benim dikkatimi çekmeye başladı. Disiplinliydi. Sürekli not tuttuğu, okuduğu kitaplardan notlar aldığı bir detteri vardı. "Bir detter işte" denilemezdi buna. Çünkü çalış-
maktas, önemsediginin, kitapları öğrenmek için okuduğunun ve kendini eğitmesinin göstergesiydi. Ve bunu kendime örnek aldım. Tabii bir bu değerli örnek aldığı-
mın yanı sıra"

Kipiliğinin ölçülü ağır baslı yanını hep bilinen bir yanındır. Ancak sessiz, çok sustukunca bir Ercan anlaşılmalıdır bundan. Ercan kimi yoldaşlarıyla uğraşmaktan özel bir haz duyar.

"Ümraniye Hapishanesi'nde en çok tartıştığım, didiğim bir-iki arkadaş vardı. Bunlardan biride Ercandı. Ve belki de erkek arkadaşlardan en çok Ercanla didiştirdim. Ama ilginçtir en çok paylaşımını da bu didiştirmem arkadaşlarla oluyordu. Hep düşünmüştüm ki, bu yaptıkları ilişkileri paylaş-
maları daha bir pekiştiriyor. Güvenimizi artırıyor.

ve bir çok konuyu açılıp ve kapatıyor sanırım."

Zelika ERTÜRK'de, Ercan'a dair duygularını bir mektupta şöyle ifade ediyordu;

(...) Burada havar soğuktu. Kar yağmıyordu. Geçen yıl oynadığımız ker topunu hatırlıyormusun? Sen var mıydın tam hatırlanıyorum ama, Ercan vardı, Benî yerlerde sürüklediler oğru. .... Abi, Ahmet İbili, benî yere yatırıp kar doldurmuşlardı. En son Ercan "Tamam O'nun Astım var" demişti de benî bırakmıştı. O'nu son gördüğümde O'na dedimki "Yokun sonuna geldik Ercan. Bari gel sana yarımı okuyayım" dedim. Alıp oludu. Sonra gülümsedi "Sen andegil'in çok tenasin" di-yordu. D-7/8'in havalandırmasma geliyorduk ya, sizin grubun da geldiği zamanlar. İkimiz merdivenlerin başında durup gözlerimizle xem cell-yorduk. Bu iklimizin sarıldığı şeylerden biriydi. Benî yarımı kaçır-yordu. Enson gör-üntümüz Ahmet İbili ve ..... in hareketli tertişmasıydı. Ben ona sana dediğim gibi "Çok katırsın" di-yordum. Bir gün yarımındaıydı. Guay içiyorduk. Ben her zamanki gibi sigara çıkardım. Hemen Ercan sigaramı yaktı. Bende O'na "Kaba diyorum ama benî quiltmek için elinden geleni yapıyorsun" dedim. Bana dedili; "Sana bir şey yapacağım çok şüphüceksin" dedi. "Sakin kızacağım yada üzüleceğin bir şey olmasın" dedim. "Şüphüceğin bir şey üzüleceğin değil. Seni şüphüceğim." dedi. Bende "Bekliyorum" dedim. O'nun güzel gülüşü gözümün önünden gitmiye, O'na "Sen benim esti mupus arkadaşımın, yapma böyle" di-yordum. 96 Temmuz'undan benî beraberiz Estiye-hirden beraber aynı pinye geldik. Umut taçyle. Şimdi Ercan'la yapıdığım her şeyi hatırlanmaya gulişiyorum.

Hatırladıkça yurucuyum. O'nu öyle güzel anlatacağım ki..."

Bir başka yoldaki ise Ercan'ı şöyle anlatır:

"Sözler, sakin, iğne kapağı bir yanı vardı. Bu yönü, özellikle kolluktif çalışmalar dışındaki boş zamanlarda tek başına koridorlarda volta atarken görürdük. Kapı nöbetlerinde de benzer yanları yörebiliriz. Kimileri nöbet disiplinini umursamıyor, yüksek dozda sesle kahkahalar atarak kendinden geçer. Ercan'la nöbet paylaşımlarımızda disiplini elden bırakmıyor, fakat beraberinde makinelige yönelmeyen, söz ağıldığında paylaşımlarını, espriyi yapmayı seven, gülen, güldürmeye kabuluşun, civit-civil, karşındakine samimiyeti hissettiren, doğal davranışlarıyla hatırlıyorum. O hep ölçülüydü. Ve yaparında pek öne çıkmazdı. Sivilleşirdi. Karşındakini kolay kolay gücendirmezdi. Gücendirdiğini deyse mutlakla yönlenir alırdı. Bir yöntemini bulurdu"

Yine göze çarpan özelliklerinden biride, karşındakini eleştiren, onun eksikliklerini, yanlışlarını çekinmeden direkt doğrudan söyleyen biri olmasıdır. Kim olursa olsun, hangi faaliyet olursa olsun, gerektiğinde eleştirir, söyleyeceğini ağıt söyler. Bu yanı hem sorumluluğu taşıdığı çalışmalarda hemde günlük yaşamın aktarı iğinde kendini gösterir.

Ancak bu yanına rağmen hep kendisininde asmayı geliştirdiği bir yanı vardır. O da kendisine yönelik eleştirilere karşı verdiği ağıtı tepki ve kimilerinde çıkan ağıtı asabi davranışlarıdır.

Denilebilir ki hırslılığı, cılızlığı, kırıp-dökmeleri en çokta futbol maçlarında gösterir. Bir çok yobaklığına göre iyi top oynar. Futbol maçı yapmayı çok

Sever, hızlı ve yerinde durmadan sertte oynar. Bazen hırçınlığından dolayı kırp-döker, yoldaklarıyı takır. Yenilgiyi hissedemez. Öyle ki, O'nun bu futbol adı, hırçınlığından dolayı bir dönem top oynamasına cezai alınmaya bile vesile olur.

Kültür - Sanatçı Olmaktan dolayı Tv., Radyo, t-
exp, videyo... gibi ortak kullanılan araçları denetleyen-
lerden biridir. Film, program, belgeyel vs. takip edilmiş
izlenebilecekler belirler ve toplu olarak izlenir. Tv. dedi
geçeriz denebilecek film ve programlara takılıp kalma-
sına izlemek istenmesine karşı çıkar, izin vermez.

Bir çok arkadaşla tartışır. Böyle bir çok tartışma
yaşansa da, yapantıdaki olgunluğu, kipliğiyle izleniri-
mizin gönlünde yer eddirmesi, bu konuda da sözün-
ün dinlenmesini sağlar. Kararlarına uyulur Ercan'ın.
Çünkü iyi ve güzel olanın izlenmesini, baya vakit
geçirmemesini istiyordu. O bir kere "hayır" dedi mi
tartışma orada biter yine bu konuda bir yolda-
sımız;

"Son dönemlerde ve 19 Aralık katliamına
kadar ki süreçte kültür iplerine yoğunlaşmıştı. Tv.
den Sorumluydu. Ercan'ın aklı bilen arkadaşlar, Er-
can korkusundan Türkiye yanılmazlardı. İyi bir prog-
ram varsa Ercan'ın gözünden kaçıyorsa, özellikle
Muharrem Karademir ve diğer arkadaşlar bana yelli-
di. Ercan yalnız seni kırmaz şöylece Tv'yi aşır, izin
verdin" diyerek anlatır bu durumu.

Oligarşinin F Tipi hücre saldırısı gündeme
geldiğinde hapis hanede tartışılmaya... .. başlan-
mış sohbetleri yapılmaktadır. Bir yandan hazırlıklar yapılır,
tartışmalar sürdürülürken, diğer yandan tüm

Kitlemiz direniş birimi olarak Ölümlü Orucu eylemine kilitlenmiştir.

Bu süreçte nelerle karşılaşılacağı, neden ölüneceği, kısaca bu direniş için yapılan çalışmalar da yer alan arkadaşların "Gök kubbenin altında tartışılmadığı bir şey bırakmadığı" sözleridir.

Ercan'ımızda bu tartışılarda yerini alır "Ölümlü Orucu direnişçisi" olmaya gönüllüdür.

"O süreçte aralarda voltalardık. Ercan, Zeliha ve ben. Özel bir şey yoktu tabii, tartıştığımız içeride oğün hangi konuyu tartışsuk onun sohbetini ederdik, dışarıdaki voltada. Ama ben voltayı uzun tutulmadım. Zeliha ile voltaya devam ederken diğerler, Zeliha Ercan'a "Peş" dedirtene kadar da volta atarlardı.

Esas olarak ekiplerin seçildiği (1. ekiplerin belirtildiği) epey üzülmiştük. Vede kızgındı tabii. O dönem Şebekede nöbetlerin olduğu dönem. Ercan'da Şebekede nöbetçiydi. O bana dert yarıyor ve tabii bir anda "Beni yeterli yormadılar" düşüncesiyle "Bende ölebiliyim demeye getiriyordu"

Ekipler aradı ardına yola çıkar... Ercan'ımız 2. ve 3. ekiplerde de seçilmemeleri üzüntüsünü yaşadıkta, kendini başlatmaz, her zaman ki gibi yapmayı görev ve sorumluluklarına daha sıkı sarılır. 19 Aralık gününü de böyle geçirir.

Devrimci tutusukları katlederek, işkence yaparak teslim alacağına düşünen oligarşi, devrimcilerin alev topuna dönen fedailerıyla, barikat savunması özgür tutusuklarıyla karşı karşıya kalır.

Ercan'da direnişte en önde tüm gücüyle

barikattan, barikata siperden sipere kayar. kurşun ve bomba yağmuru altında ölümü hiç'e sayarak bir dakika olan yeterde durmaz.

" 19. Aralık katliamının 2. gününde PKK'lilerin ihnetiyle koğuşlarını boşaltınca yan taraftaki PKK koğuşunu kontrol ediyoruz. Ercan'da arkamda duruyordum. Karşımızdaki çatıda maskeli keskin nişancıyı fark ettiğimizde kurşun yanı başımızdaki köpüğe isabet etti. Ercan farkında değildi, beni göyip PKK koğuşunu girmek istedi. Gelip geri almak isteyen dengesini kaybetti, düper gibi oldu. Kurşun atıp ediyorlar dememe fırsat kalmadan kurşunlar yanimızdan davarara isabet etti. O an Ercan'ı çekmeseydik belki de orada varılabilekti "

Ancak ölüm kalleşti. Ölüm çatılardan, perelerden, malta boyundan yağmur gibi yağar tubakların üstüne. Çatıların birinden ölümün kıyısından böyle densesde, Ertesi gün ölüm bular Ercan'ı.

" Direnişin 3. günün akşamıydı. Düşman, direnişi söndüren iki hapishane; Çarukale ve Ümraniye olarak biz kalmıyorduk.

Düşman bütün gücüyle yükleniyordu. Taramadık kurşunlanmadık vernalıkların yıkılmadık duvar katmanmış gibiydi.

Biz elimizden geldigince bulunduğumuz yerleri düşmanı kaptırmamak için direniyorduk. 3. günün akşamı C-8/C-9 koğuşlarının üst arası maltaındayız. Özel timler az önce C-9'un tavanını delmiş, ve oradan içeriye gaz veriyorduk C-9'un kapısını o anda bulduğumuz deliklerden barikat kurduk ve ara üst maltaya çıktık.

Elimizde savunma aracı var; demir çubuk vb. burada bekliyoruz. Biraz sonra düşman iş makineleriyle bulduğumuz yerin tavrenini delmeye başladık. O anda bulduğumuz yerde Ercan, ---, İlyas Ö. Ben ve 3. Ekibten bir kaç di-enişçimiz ve şimdi hatırlamadığım bir kaç arkadaşımız vardı.

Tavren delindi delinecek. Ercan ve bir kaç arkadaşımız tam da deliğin açıldığı yerin altında duruyorlar. Ellerinde kendi imkanlarımızla yaptığımız bir savunma aracı var. Delik açılır açılmaz bunu düşmana atacukları. Bizde çevrelerinde duruyoruz.

Ve delik açıldı. Keleç namlusunun rahatlıkla girebileceği büyüklükte küçük bir delikti. Delik açılır açılmaz da hemen bir keleç namlusu içeri uzatıldı. Sonuçta bu ya, Ercan ve Ö arkadaşın elinde savunma aracı gelişmedi.

Delikten o anda uzatılan keleç namlusundan bir iki el içeriye atış açıldı. İlk atışta Ercan (yanlış hatırlamıyorsam) karın bölgesinin sağ alt tarafından vuruldu. Kurşun önemli bir organa gelmiş olmalı ki bir anda oluk gibi kan aktı. Atış sonunda Ercan'ın "Ah, vuruldum anam" sesini duyduk.

Ercan vuruldu diye geriye doğru bağırip Ö'nu aradan sürükleyerek çekmeye başladık. Atış edili meşalin ardından içeriye komprcuör gibi bir şeyle gaz veriliyordu. Öyleki içeride göz ~~göz~~ görmüyorduk. İçeriye turuncu renkte bir gaz dolmuştu. Yerden 23 kuryetden tavana kadar içeri (20-25 metre uzunlukta aramakta) gaz doldu. Gözlerimiz yanıyor, yarıya ve soluk alamyorduk.

Ercan vurulduktan çok kısa bir süre sonra şehit düştü. Dedğim gibi vurulduğu anda hemen çelip aldık ve barikatın üzerinden arkadaşlara verdik. Ancak arkadaşların çok da bir şeyler yapabileceklerini sanıyordum. Çünkü çok azı kan kaybediyordu.

O gün komple konferans sebruna çekilmistik. Erceci'de getirmişti arkadaşlar. Bayrağımızı sarnıplarda ve konferans salonun sahnasında hazırlan katafalke koyulmuştu. Ve o gün konferans salonun çatısı, duvarları delinirken hemen bir çoğunuz Erceci'la vedalaştık. Alından başında saygı duruşunda bulunduk."

"3. gün yoğun çatışmanın yapıldığı gündü. Onlarca arkadaşımız yaralanmıştı. Vakit akşamı doğuydu. Ümit'le karıştık Erceci şehit düştü demikti. Önce inanmadım. Çünkü 5-10 dakika önce Erceci yanındaydı. Bir taraftan da konferans deneyi gere çekiliyoruz. Konferans salonuna gittiğimde Erceci'nin başından nöbet tutuyordu yoldaşları, yanına gittim. Kolları çukuk, saklı yüzü, sanki uyuyordu. Sağ yamruğu sıkılıydı."

"Bende konferansta sahnedeki katafalke otururken ki halini unutamam. Unutanam da. Bir yanda da çatışmalar devam ediyor, diğer yandan şehitlerimizle Erceci'ya tören yapıyoruz."

19-22 Aralık katliamının hemen sonrasında 23 Aralık günü ilk cenazemiz kaldırılır, Ertesi gün 24 Aralık günü'de Erceci POLAT'ımız son yolculuğuna uğurlanacaktır.

19-22 Aralık katliam operasyonu ile tüm yurtta terör estirilmesine rağmen halk şehitlerini sahiplenir. Cenazeler binlerce kaldırılır, omuzdan omuza taşınarak.

Erceci'miz Gazi Cemeterisinde son yolculuğuna

hazırlanarak Habibe - Cebeli mezarlığına defnedilir.

Ve son sözü, Cenazasına katılan bir yet dulmuş
12ü braktılmış:

Nasıp hazırlanırken Piro'yu son kez görmek için
içeri giriyordum. Boylu boyunca uzanmış, kasırlı çatık
ama dudaklarında bir tebessüm var. Sakalı uzunmuş,
yukarıya kendisine Ümraniye'deyken o'nu sakallı gör-
memistim hiç. Hep traşlı, Özenli ve temiz yapardı. Gül-
üşünde dişlerinin bembeyazlığı görülür, o sıcaklığı ka-
fesindeki ne yaratır, yandırtırdı.

"Piro" dedim o'na. Her fırsatta "Dede" soyundan
yeldiğini söyler, "Pir" olduğunu anlatırdı. Karodukü başlıca
Abi hocam Ercan Abi benim için "Piro'du. Bir tek
benden duyardı piroyu. Şimdi ise son yolculuğuna
aylar sonra baş ucuyla duruyor, o'nu izliyorum.

Yasadığımız paylaştığımız enca şeyden sonra, Oğün
o anı yaşamak zor geliyor. Dışlarının bağı çözül-
ür de hareketleriz kulunun ya hür - öyle Ama
inisi ayakta tutan nedenlerin vardır; uğruna öldü-
ğün yolduklarının sıcaklığı, fedakarlığı, kahramanlığı...
ve ortak davasının haklılığı, doğruluğu gibi.

Dışarıdayım ama, Ölim Orucu ekipleme
ağırlanacağı günleri beklerken hep utlandıydı Piro...
O'nun da böyle avarlı bir görevle kuyk olduğunu
düşünüyordum, seçileceğini umuyordum. Ekiple-
ardı ardına ağırlanıp ta aralarında Piro'yu göremeyince;
Orun yasadığı biratlığı hissediyor O'nunla yapıyor-
dun adeta. Çünkü o karodukü hocamdı, Piro'du
Öyle sıcak, öyle yukarı hissediyordum o'na.

Baş ucuyla öbet tutarken öldü de öldü
çözüldüm. Ama atmadı yuğlar. Akıtmadım.

Bilirim istemez göz yaşını... Dökülecek her damla
yaşın yerine, kavgayı daha sıkı sarılmamızı istiyordu.
Karşında duran bedenıyla ve yine sözünü diledim. Madem
olup işime çıktım göz yaşlarımı.

Anlıdım Epös saygı nöbetine dururken Ümmüye
ye, bağlama çaldığımız günlere gidiyoruz. Kore kere
geçiyor gözlerimin önünden günler: "İlk"lerin yanı başımız
da ayrı bir yer vardı ya; ilk kere çaldığımız da
Öyle bir ayırda benim için. Önceden haberim olma-
dığı için hazırlıksız katıldığım ilk kere çaldığımızdayız.
Bayan arkadaşların da olmasının getirdiği sıkıntı,
Utangaçlık var üzerinde. Bu ruh haliyle birde çaldıkları
ayak uyduramıyoruz, ruşideki kıp kırmızı olup, seğirek
tenler döküyordum. Piro'ya kıp -yüz kireti yapıp
"Dexam devam-" diyordu, beni rahatlatmak için.

Araçta ruşide çaldım gerektiğini gösteriyor, zaman
ala alıyacağımı söylüyordu.

Biliyorum, daha fazla duramuyacağım bapucunda
yüreğim daralıyor. Der geliyor o kapalı mekân. Bir
ağırlık cöktüde üzerime, Son yollarında yeni bapın
da olmanın büyük rahatlığıyla son kez bakarede
ayrılıyorum yarıdan.

Al ketere sarılırken bedeni, göğüsüne Parti
bayrağı konarak hazırlığı tamamlanıyor. Kırmızı beze
sarılı tabutu üzerinde umudumuzun yıldızı var.

Stoganlar, Zilyitler, anuların ağıtlarına kırılan
göz yaşları arasında omuzdan omuza taşıyor tab-
utu. Cadde boyunca yüzlerce metre omuzlardaki en
önde taşıyanak uğurluyoruz Piro'yu.

Yürüyüş bitiminde tabutu cenaze aracına
konuyor, bizde otobüslere binerek, Piro önde

bizde parti sıra Cebedye yet alıyoruz.

Mazatlığa geldiğimizde umudun adını haykırılışı, Parti bayraklarımızın dalgulara dırılması arasında detnediyoruz Ercan POLAT'ımızı.

Anıdı önünde saygıyla sarına dek eğiliyor
Sevgi ve bağlılıkla anıyoruz.